

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11821/2023
06.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Јасмине Симовивић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александра Полић Станковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, Одељење у Лесковцу, ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 285/23 од 25.01.2023. године, у седници већа одражној 06.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 285/23 од 25.01.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 285/23 од 25.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лебану П 629/22 од 11.10.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је тужилац на основу одржаја стекао право својине на кат. парцели бр. .., на месту званом „...“, шума 4. класе, површине 1 ар 43м², остало грађевинско земљиште у државној својини и кат. парц. бр. .., на месту званом „...“ шума 4. класе, површине 2 ара 55м², остало грађевинско земљиште у државној својини, које су уписане у лист непокретности бр. .. КО ..., што је тужена дужна да призна и трпи упис права својине тужиоца. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 56.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 285/2023 од 25.01.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Лебану П 629/22 од 11.10.2022. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и предложила да се о ревизији одлучи применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Из наведеног произилази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП. Институт изузетне дозвољености ревизије предвиђен је искључиво за питања из домена примене материјалног права, и то под условима који су законом изричито прописани.

У ревизији се одређено не указује на испуњење тих услова у овој правној ствари.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, садржину одлука нижестепених судова донетих применом материјалног права на утврђено чињенично стање, као и разлоге на којима је заснована побијана пресуда у примени материјалног права, као и наводе изнете у ревизији, Врховни суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Правноснажном пресудом одлучено је основаности тужбеног захтева који је усвојен, у чињенично-правној ситуацији у катастру непокретности уписаних предметних парцела кп .. и .. као осталог грађевинског земљишта у државној својини и тужиоца као држаоца ових парцела са укупном површином од 3а 98м² и евидентираног објекта у поступку озакоњења, по забележби уписаној у катастру непокретности, а ради се о кући коју је тужилац изградио на кућном плацу, прибављеном по писменом уговору о купопродаји од 24.11.1968.године од продавца који му је посед предао, као уговору који је реализован, у скупу којих непокретности тужилац има савесну државину. Оцена о основаности тужбеног захтева заснована је на примени члана 231. став 1. ЗПП и материјално-правним одредбама чланова 10. и 17. у вези члана 16. Закона о јавној својини, те чланова 28. став 2 и 4. и 72. Закона о основама својинско-правних односа. Почев од доношења Устава ФНРЈ из 1946. године, сви закони у вези са својином на непокретности, садрже правило о забрани односно немогућности одржаја на непокретности у државној или друштвеној својини, све до доношења измена Закона о основама својинско правних односа 14.07.1996. године, којим је та забрана укинута, док је ступањем на снагу Закона о јавној својини који је објављен у „Службеном гласнику РС“ од 28.09.2011. године, укинута и забрана стицања својине одржајем на шумском земљишту како се спорно раније евидентирало као шума 4.класе, а актуелно представља грађевинско земљиште са изграђеном породичном кућом тужиоца. Код изнетог стања ствари, у овој парници не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни новог тумачења права или за уједначавањем судске праксе. Примена материјалног права условљена је утврђеним околностима конкретног случаја, а овде оно није погрешно примењено доношењем усвајујуће одлуке о тужбеном захтеву за утврђење, за које тужилац са кућом у поступку легализације има правни основ и неупитан правни интерес.

Из изнетих разлога, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужилаца применом института изузетне дозвољености ревизије, па је на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

У овој парници тужба је поднета 29.01.2020. године, а означена вредност предмета спора износи 10.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме вредност предмета спора не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије, Врховни суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведеног разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић